Ч. 79. Чернівці, вівторок дня 25. липня (6. серпня) 1895. Рочник XI.

БУКОВИНА

Передплата
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниції 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адміністрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда **всї** дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Нерівною міркою.

Із Снятинщини.

(Конець.)

Хто коли чував про дебати буджетові в радах повітових, при котрих рускі повітовці виступили в обороні справ селяньских і т. д.? Хто коли чував про дебати при закиненю рахунків рад повітових? А преціпь се рікрічно стоїть на порядку дневнім, преціпь ми добре знаємо, що господарка рад повітових не дуже взірцева, що там бувають надужитя і т. д. А щож на те рускі повітовці? Той задля добрих очий „пана маршалка“, иньший задля парафії, той знов задля старости і т. д. нї слова не писне, і рота не роззявить, і мовчки придивляє ся всїм непорядкам, надужитям, безправствам, кривдам. Чи не з особистого се інтересу, чи не задля личних се цїлий? Але найби який посол краєвий в соймі не промовив при нарадах над буджетом і „не висказав жалїв“ і не зазначив свого „відпорного становища“, що то за крику, що за галасу?! — „Зрадник“ „лакей“ „паньский лизун“ то ще найчемнїйші слова, які такому дістали-б ся.

Перейдім тепер до столицї. Є там вже богато рускої інтелїґенциї, є богато руских товариств, що їх діяльність обіймає весь край. А хто по тих товариствах працює? Звичайно лиш кілька людий, а решта придивляє ся собі з далека та „критикує“. Особливо молодїж як окульбачить свого „критичного“ коника, то так на нїм вибрикує, що аж лячно стає від ріжних карколомних скоків, а скажи такому написати простенький лист до якої читалнї, зробити се або то, то єго нема. Чому-ж воно так? — Знов таки могли-б ми вказати на особисті цїли і інтереси, котрі з одного боку є причиною, що люди не беруть ся зовсїм до народної працї, а з другого боку ведуть до того, що руйнує ся всяка праця.

Не входячи в подробицї, котрі як би розмалював, то вийшов би дуже страшний образ нездарности, байдужности, безхарактерности і иньших таких прикмет перемішаних з собою у нашої суспільности, подали ми тут загальний нарис того болота, в котрім бреде без сьвідомости того велика часть наших людий інтелїґентних, аби тим чином звернути увагу на ті хиби і їх усунути. Правда, приємнїйше слухати „кадило і вонь благоуханія“, які розносять ся із стовпів ріжних наших ґазет для нашої суспільности, що немов без виїмки складає ся з самих „патріотів“, **„непоколе**бимих стовпів“, і т. д.; приємнїйше слухати нарікання лиш на деяких вибраних „зрадників“, або ще лїпше на чужих, але знаючи, що *Буковина* не поклала собі за цїль лиш осолоджувати хвилї перед пообідним сном наших „патріотів“ всякими славословіями патріотичних їх подвигів, а рада-б, виставляючи хиби самій нашій суспільности перед очи, побудити єї до того, аби вона сама виявила з себе живу плодотворну діяльність, ми переконані, що вона помістить сей голос випливаючий, із щирого серця.

Зібравши все до купи, показує ся ясно, що у нас не рівною міркою мірять, **що у нас все на тих людий кричать, котрі щось роблять,** а дійстні нероби, лизуни, кариєровичі і т. д. виходять при тім як найлїпше: вони добрі патріоти, вони чисті характери, вони золото не люди... Оттак сьвіт у нас перевернув ся. Що серед таких обставин наша народна справа не може поступати наперед, що при такій загальній нездарности, байдужности майже цїлої нашої суспільности і наші посли, хотьби і на голову поставили ся, нїчого вдїяти не можуть, сего якось нїхто не хоче розуміти; нїхто не хоче зважити, яке трудне становиско наших послів і заступників народних;

Рецепта против тещі.

Гумореска

В. Веверки.

—o—

Пан Куделька, книговод одної пражскої фірми, був у своїм супружестві дійстно щасливий. Правда, що людске щастє не триває звичайно довго, але пан Куделька був лиш чверть року жонатий.

Він був добрий, пристойний, молодий мужчина, і єму удало ся оженити ся по волї свого серця. Єго Боженка була малого росту, але кругленька, чорнобрива, а усьміх нїколи не счезав з єї гарного личка. І диво! — була вона і по слюбі така, яка була перед тим.

Принесла єму також значний посаг, і була байдужна на се, де подївають ся проценти з єї віна; добре, коли лиш капітал остане — для дїтий, думала собі, почервонївши.

Пан Куделька тїшив ся дуже на мясницї — тїшив ся так, як вязень на вільність. Він не хотїв веселий карнавал самий уживати, але разом із жінкою, котрій бажав показати всї забави і радости великого міста, які би їй лиш були приступні. Вона, сільска квітка, аж до тепер під острим оком своєї мами, мала перший раз в житю пізнати, що є вільність молодої женщини а то під проводом молодого, веселого і люблячого мужа.

— Лиш коби нам мамця в таку пору не прийшла — думала собі нераз. Бо паня теща приобіцяла по новім роцї свої любі дїти відвідати — вона не була ще на господарстві молодої парочки.

Боженка знала добре свою маму. Боже, що би вона сказала, коли би знала, що молоді люди хотять не лиш одну цїлу ніч забавляти ся, танцювати, що мало по-малу уже всї процента протратили, а незабавки нарушать і кінчик капіталу.

Як же-ж настрашив ся пан Куделька, коли сегодня прийшов до дому, а жінка дала єму лист від тещі, в котрім пише, що приїде вечірним поїздом а остане ся у них цїлі мясницї . . . . Хтось мусить вийти на зустріч на дворець зелїзницї.

— Так! Се несподївана новина — сказав Адольф. А позавтра є масковий баль. Примха би єї брала!

— Але ти не розсудно говориш — гнївала ся Боженка.

— Нї, Боженко, мусиш мене розуміти. Я поважаю твою маму, поважаю єї дуже, уже через то, що менї тебе дала. Але поважаю єї відповідно до віддаленя від нас; чим далїй вона від нас, тим більше єї поважаю. Коли вона хоче, що бим єї ще більше поважав, то не сьміє до нас приїздити, а коли таки прийде, мусить від нас як найскорше забрати ся. А тим більше тепер підчас карнавалу. Позавтра баль, костюми маємо уже злагоджені, а тепер би ми мали лишити ся дома! Нї, сего нїколи не буде! Мушу собі се розважити!

По обідї він собі ляг на канапу, запалив собі циґаро і пив чорну каву. „Силою то не пійде, — нї. Противно — але як“?....

По хвилї щось єму прийшло на гадку, радістно собі зачав руки терти. Закликав Боженку.

— Боженко, щось менї прийшло на гадку. Але я тобі того не скажу. Можеш бути уже рада, коли тобі тілько скажу, що мамця знов від нас незабавки від'їде. Але й ти менї мусиш помогчи. Коли тебе мамця буде питати, чи ти в супружестві щаслива, прискарж мене; скажи, що я тебе не люблю.

— Але що ти кажеш, Адольфе! Як я зможу неправду говорити.

— Мовчи, то лиш нинї! Ти чей знаєш, як я тебе люблю! — І пригорнув єї до себе, Скілька поцїлуїв було чути.

— Тепер бувай здорова, мушу до бюра, а потім пійду на зелїзницю. Злагоди ся для нашого гостя, щоби було все у порядку.

Паня теща приїхала дійстно вечірним поїздом. Панови Кудельцї здавала ся вона як велика медвидиха, коли у всїх футрах і хустках викотила ся із ваґона. Споміж тих хусток дивили ся на Кудельку двоє чорних очий і лице не молоде, але досить енерґічне.

Єму прийшло на гадку, що з такою дамою не добре жартувати.

Пан Куделька привитав ся з нею дуже сердечно. Цїлував єї кілька разів в руки в грубих, тяжких рукавичках. Взяв єї попід пахи, постарав ся о єї пакунки і о фіякра, обскакував коло панї тещі, а безнастанно дивив ся їй в очи.

ніхто якось не добачає вини в самій суспільности, а горлає за всякі неудачі на послів. Між тим ми маємо не лиш краєвих заступників, і не лиш від них повинні ми вимагати, аби вони чесно і сумлінно сповнили свій обовязок, але у нас є і повітові і громадскі заступники, повітові і громадскі парляменти — най і ті заступники роблять чесно і сумлінно своє діло, бодай так, як се наші посли соймові до тепер робили, а перестануть жалї і нарікання і буде справдішна робота, буде поступ. Взагалі най кождий інтелїґентний Русин в кождім місці і серед всяких обставин старає ся сповнити обовязок чесного сина свого народу, тоді і побачить всякі трудности, буде вирозумілий на всякі неудачі хоть би найщирійших заходів і для кождої праці буде мати ушановане, **а то у нас дійшло до того, що працю зневажають!** Дивна річ, що у нас головно лиш ті галасують, що самі нічогісенько доброго не зробили; люди праці шанують працю і шанують людий праці; вони не туманять себе тим, що нам ніби то се і то належить ся і має нам бути, бо добре вже при праці пізнали, що лиш то нам належить ся, що ми сами собі здобудем працею. Австрийска конституция обезпечає здобутки власної праці, а не те, чого нема, і нам в Австриї після тої конституциї нічого не належить ся і нічого не буде належати ся, доки ми самі собі того, що нам належить ся не здобудемо. Конституция дає не лиш права, але вкладає і обовязки. Русин, що схоче бути Русином і схоче працювати для свого народу, має в конституциї обезпеку для своєї діяльности; байдужний нездара не може від конституциї нічого вимагати, бо вона лиш для тих, що працюють, що дбають. З доброї кукурудзяної муки лиш для тих буде добра кулеша, хто собі єї добре зварить, а хто не вміє або лїнивий добре зварити, той най не нарікає на муку, бо не мука винна, що кулеша зла, а его лїнивство, нездарність, неучтво.

Треба проте вже раз скасувати у нас нерівну мірку, якою міряємо працю людий, а завести справедливу, а се повинні зробити наші люди праці, котрих є всюди подостатком, котрих є всюди подостатком, але котрих прибили вічні крики неробів.

Мірошник.

Допись „Буковини“.

Зі Станїславова.

(Про бурсу сьв. о. Миколая).

Прецінь раз діждали ся ми звістки про стан бурси сьв. о. Миколая в Станїславові з самої бурси. „Брацтво сьв. о. Миколая — читаємо в Kurjer-i Stanisławowsk-ім — засновало бурсу для учеників гр. кат. обряду (чому не сказано: Руснів?) і умістило єї у власній реальности положеній при улици Голуховского. З доходів чиншових (?) згаданої реальности, з датків періодичних 186 (?) членів, з доплати учеників і з жертволюбности публичної (?) удержувало брацтво в минувшім роцї 44 учеників частию або й зовсім безплатно, уділяючи їм помешканя, харчу, помочи наукової і надзору домашного, а убожшим також одежі і приборів наукових. Між питомцями сеї бурси було в минувшім роцї шкільнім 43 учеників ґімназияльних і 1 зі школи реальної. До кінця року шкільного остало ся в закладї 42 учеників. З них одержало 14 степень відзначаючий, 25 степень перший, 1 поправку з одного предмету, а 2 злу ноту. Крім науки в школї учили ся всї питомцї в закладї хорального і церковного сьпіву, а 26 з них учило ся також музики інструментальної. Протекторами бурси суть преосьв. епископ Ю. Куїловский і п. Юстин Малецкий, властитель дібр.

Настоятелем закладу був пок. парох катедральний Теодат Шанковский, а заступником его о. Литвинович. Безпосередний надзір вели крім згаданих голов також о. Семенів, катихит ґімназияльний, о. Трач, парох дому карного та оо.: Дпминьский і Войтїховский, сотрудники катедральні“.

Таке читаємо про стан бурси в згаданій польскій часописи. „Б лянс“ сей, зложений — здає ся — після теориї звістної поваги фінансової з Загвіздя, бо тілько в нїм скритої хитрости і крутанини, що жаден з виділових катедрального брацтва не мав відваги на нїм підписати ся. Поодинокі позициї приходів і розходів збуті, мов на кпини, числом бурсаків та їх клясифікациєю. Ба, та якже й подавати сї позициї? Ану-ж не зійдуть ся кінцї і готовий клопіт! Кожда иньша управа соромила би ся пускати в сьвіт таке справоздане; але управа бурси, котрій вільно виробляти, що їй подобає ся, не потребує оглядати ся нї на честь, нї на сором. Застерігаючи собі на пізнїйше обговорене поодиноких точок сего справоздання, мусимо передовсїм спитати настоятельство бурси чому усунуло руску напись з фронту головного будинку бурси? Правда, таким чином свобіднїйше „руским“ пастоятельским родинам удавати Поляків (дїти та внуки крилошаньскі говорять між собою лиш по польски), але се ще не оправдує поступку настоятельства. Настати на се повинно брацтво само, що засновало дім бурси, щоби руску напись звернено на давне місце. Нема потреби встидати ся своєї власности та свого язика.

Варто би й се знати, за які то чинші занимає просторі помешканя з новомодними адаптациями в головнім будинку бурси цїла громада настоятелїв, підчас коли бурсаки душать ся, мов оселедцї в бочцї, в офіцинах, так, що власть санїтарна приневолена була обмежити число бурсаків. Цікаве й се, що достойні льокатори бурси суть заразом настоятельством бурси з рамени виділу, контролюючим льокаторів, та членами виділу церковного брацтва, контролюючого настоятельство!...

Ну! при такій контролї годї сподївати ся иньшого справоздання. Мимоволї, насуває ся на думку питане, чи нема вже нікого в Станїславові, щоби зробив уже конець такій кацапскій господарцї! Поки-що трудно сего сподївати ся, бо ті, що до сего покликані, або не вміють, або не хотять сего зробити...

Е.

— О який я щасливий, що ви до нас приїхали, дорога панї! — повторив він скілька разів. І знов хапав та цїлував єї руки.

— Який ви ґалянтний, пане затю! — тїшила ся теща.

— О коби ви знали! — зітхнув пан Куделька і поклав руку на серце. А при тім так бистро заглянув тещі в очи, що вона аж мусїла очи відвернути.

Приїхали до дому. Паня теща вилїзла з фіякра, пан Куделька заплатив візникови, взяв всї єї пакунки, і пішов за нею. А потому витали ся і обіймали і цїлували ся.

Вечера була злагоджена і була дуже добра. Пан Куделька сидів коло панї тещі на канапі і клав їй найлучші куснї дичини і риби на тарілку.

Паня теща була дуже вдоволена. А пан Куделька був цікавий і говорив тещі великі компліменти.

— Добра-ніч — шептав він, коли вона пізно відходила до свого покою. — Добра-ніч і солодкий сон... О коби я міг надїяти ся, що ви хоч у снї . . .

— Що ви хочети сказати? — дивувала ся паня теща.

— Нічо — нічо — що би я міг сказати, я нещасливий! О коби ви знали! Але то тайна — котру я може аж до гробу возьму з собою.

— Що той чоловік собі гадає — думала собі паня теща. Проте-ж то несподїване обходженє зятя було їй приємне.

Але ще більша несподїванка була для тещі, коли вона другого дня при снїданю учула, що зять не пійде до бюра, щоби міг лиш з нею забавляти ся . . .

— То нечуване — думала собі стара — щоби зять так мило, з так великою увагою обходив ся з своєю тещою. То дивно — мушу спитати ся у своєї донечки, як вона з ним жиє.

Прикликала Боженку до другого покою, і питала ся єї за свого зятя.

Боженка смутно відповіла: — Ах, мамцю, я собі инакше уявляла замужество. Адольф добрий чоловік, але здає ся, що він менї не цїлком вірний...

— Що ти кажеш? — дивувала ся панї теща.

— Так, мамцю, здає ся менї, що він любить другу. — Боженка утерла собі очи.

— Другу? — казала панї теща. — Він би відважив ся? Будь спокійна, дорога Боженко, я з ним уже поговорю. — А очи єї заблисли від гніву.

Боженка пішла з служницею на торг, а пан Куделька поспішив до покою панї тещі. Вперед запукав, потихоньки отворив двері і став на порозї.

— Прошу близше, пане Адольф — заклика́ла теща — я би рада з вами о чімсь поговорити.

Пан Куделька не рушав ся із місця. лиш поглядав на тещу.

— Ну, а що? — крикнула вона — не ідете близше?

Аж тепер поглянула на Адольфа. Стояв там як залюблений молодий і тримав руку на серци...

— Що се має значити? — питала настрашена паня теща.

— Се значить — пан Куделька приступив близше — що я вас безгранично люблю.

— Ви збожеволїли? — крикнула теща боязливо.

— О коби так було! — нарікав Куделька. — То був би конець моїм мукам. Але хоть тепер почуєте, що мене довгий час мучить Я вас люблю, безконечно люблю. — Се сказавши, упав перед нею на колїна.

— Встаньте, пане Адольфе! — клукнула зворушена теща. — Ви мене любите? Чи то може бути? Повторіть ще раз! Я уже щось подібного трийцять лїт не чула.

Але зараз опамятавши ся, сказала: Пане зятю, ви собі з мене жарти строїте. Досить такої комедиї!

— Що, ви менї не вірите? О який я нещасливий! — нарікав Куделька. Притім додав смутно: Я собі так думав. А таки я вас безконечно люблю, як лиш смертний чоловік любити може. Лиш задля вас ходив я у ваш дім, аби я міг прийти в близші відносини з вами, тому й оженив ся з вашою дочкою. А ви мене відганяєте, відтручуєте і не хочете менї увірити!

— Я—я—не—ві—рю — не можу вам вірити — шепнула паня теща. Як се може бути? Я така стара против вас — нї — нї.

— Любов не дивить ся на ріжницю лїт, анї на всї людскі устави. Два серця, коли зрозуміють...

— Єсть то можливо?! Куделько, Адольфе! — І кинула ся єму в обійми. Він єї пригортав до себе і усьміхав ся з хитростию.

— То не може бути! — цофнула ся теща. — Що би на то люди сказали, тай що бідна Боженка?

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 5. серпня 1895. р.

Іменоване. Інжинер з мор. Берна, Яків Павел, іменований надінжинером при черновецкій дирекції почт.

Відзначеня. Начальник громади Різдвяни, в теребовельскім повіті, Микола Гайдаш, одержав від Є. В. Цісаря срібний хрест заслуги.

Читальня „Просьвіти" в Козарах складає щиру подяку вп. п. Ользі Матієв за дар для читальні, а особливо за щиру прихільність для просьвіти селян. Дай Господи, аби як найбільше було таких щирих прихильниць для народу руского, як п. Маїтева. — *Іван Семчій* голова. *Терентій Борис*, секретар.

За твоє жито . . . Хвалена нашими москофілами российска цензура видала каталоґ заборонених в Росиї книжок. В тім катальозї поряд з виданями российских терористів-цареубийців заборонені також „головною управою цензури" прославляючи российский трон та деспотизм гимни галицких москвофілів. Красшої, більше навчаючої подяки не можна вигадати для рабів та блюдолизів. Чи повірите, що в Росиї заборонена навіть „Галицко-русская библіографія" Івана Ом. Левіцкого, видана, як звістно, московскою мовою? Сором сказати: заборонено звичайний показчик книжок, виданих в Руси австрийскій! Чей тепер п. Іван Ом. Левіцкий, котрого працю дуже цінимо, дальший свій біоґрафічний показчик, який думає видавати, не стане друкувати по московски.

Характеристичне. Читаємо в ч. 14-ім „Батьковщини", орґані п. Романчука: „Говорять, що митрополитъ Сильвестеръ Сембратовичь має бути именованый вôдъ папы кардиналомъ. На скôлько въ тôмъ правды, не знати, бо теперь з Риму доносятъ, що се вôдзначенє наступить ажь пôзнѣйше. Варто бы знати, чи народъ рускій не буде мусѣвъ задорого оплатити такє вôдзначенє свого митрополита". Дуже характеристична ся примітка опозиційного орґану. Шкода, що не сказав він докладнійше, кому нарід мусів би за дорого оплатити таке відзначенє митрополита і яким чином.

Колпаки. Устав гр. кат. церкви приписує при відправлюваню богослужень церковних в певних часах уживати сьвященикам і другим сьвященослужителям накритя голови. Звичай сей з часом затратив ся. Щоб его знов привернути, за дозволом римского престола постановив львівский ординарият митрополичий уживати від тепер колпаків форми шестигранної, барви чорної, після означеного уставу. З тим уставом згодив ся перемиский гр. кат. ординарият, але станіславівский ще не згодив ся, через що — як довідуємо ся — настало невдоволенє поміж сьвященьством станіславівскої епархії. Коли-б преосьв. епископ Куіловский не пішов за примíром перемиского, вийшли би з того дуже немилі для сьвящеників пригоди. Нехай н. пр. з'їдуть ся сьвященики з двох епархій, одні з колпаками, другі без них — і вийде компромітация, котра зовсім не лицює душпастирям. Незгода, котра все нам шкодила, і тут готова натворити лиха. Ми сподіваємо ся, що для ратованя достоїньства духовеньства, такий виімковий стан в станіславівскій епархї не потриває довго.

Електричне осьвітленє. Місто Перемишль заключило з гіпотечним банком у Львові контракт що-до заведеня електричного осьвітленя улиць і площ в місті. Урядженє заведеня віддав банк гіпотечний фірмі Сіменса і Гальского, котра має найпізнійше до 15. грудня с. р. покінчити роботи, так, що від того дня буде місто Перемишль перше в Галичині мати публичне електричне осьвітленє.

Рекрути, взяті при сегорічній бранці, мають після розпорядженя міністерства війни ставляти ся до служби не 1-го жовтня, але аж 7-го жовтня.

Страшне убийство. В Будапешті хотів швець Ґурк убити себе, свою жінку і пятеро дітий. Жінка і одна дитина погибли, він і четверо дітий тяжко ранені. Причиною злочину має бути біднота і нужда.

Посол Юліян Романчук буде дня 18-го с. м. здавати посольске справозданє в Калуши.

Убили приятеля Стамбулова. Kleines Journal одержав в Софї вість, що дня 2-го с м. напали убийники приятеля Стамбулова Матакієва і ранили єго штилетом смертельно.

П'як мілїонер. В Парижи вдобрав собі житє американьский міліонер Вілїям Зрежзік, що від кількох тижнів подорожував по Европі. Приїхавши до Парижа, спровадив ся насамперед до одного великого готелю на бульварах, але що кождого дня запивав ся до безпамяти і випраляв в готели страшні крики, то его звідтам викинули. Він переніс ся відтак до иньшого готелю при ул. Бержер, де став так само запивати ся. Як оповідають, пив він кождого рана по два літри горівки. Перед кількома днями, коли его прозідник до Парижа прийшов рано до готелю, застав его неживо, в куті комнати з підрізаним горлом. Самоубийства допустив ся міліонер по пяному.

Добродійний селянин. Минувшого тижня помер в Росиї Фрол Яковлевич Єрмаков, один з найбільших российских добродіїв, котрий жертвував в своїм житю 10 міліонів рублів на добродійні ціли. Уродив ся селянином під соломяною стріхою. Єго отець мав ткацкий варстат і малу прядільню бавовни. Син розширив інтерес вітця і виставив з часом кілька великих фабрик бавовняних виробів, котрі мали відбут в цілій Росиї. Трудящий і ощадний, зібрав Єрмаков величезний маєток, котрого уживав для добра терплячої людскости. За его часів було ще в Росиї кріпацтво. В роднинім селі Мещерині викупив всіх селян на волю за 240.000 рублів і виставив там притулок для бідних на 180 осіб. В Москві побудував два великі заведеня для убогих і кілька в різних иньших місцевостях. Устроївши кухню для бідних, живив що день 500 осіб. Підперав різні институциї для терплячих, а именно заведеня для сліпих, глухонімих і сиріт. В часї неурожаю 1891 р. висилав гроші в далекі сторони і збіже цілими ваґонами. Збудував також кілька церков. Помер в 80-тім році житя, а до послідної хвилї був діяльний.

В Пробіжній, гусятиньского повіта, ударив грім 25-го липня пополудни в апарат телеґрафічний на почті, знищив его і запалив річи на столі, при котрім сидів почтмайстер полагоджуючи справи з публикою. Побачивши нещасте, партиї з криком утікли з канцелярії, лишаючи самого почтмайстра. Однак він не стратив притомности, а загасив на телеґрафічнім столі полумінь і так уратував цілий будинок.

Крупи з гроший. Неувага і недбалість людий дуже часто стають причиною шкоди і всіляких нещасть, як се показує наглядно отся незвичайна пригода, що лучила ся в Кобилянах під Краковом: Подруги Антін і Малґожата К. постановили вибудувати собі хату, але що не мали готівки, то Антін позичив у жида 40 зр. коронами і банкнотами. Одержавші згадану суму, положив він єї до скрині, але до такої, що не

— Що мені до неї, що мені до цілого сьвіта! Лиш ви моя одна любов.

— О ні, Адольфе, не кажіть таке! — боронила ся паня теща. — Признаю ся вам, що і ви мені не рівнодушні. Але ми обоє маємо свої обовязки. Я мама — ви муж. Ви мусите змятити ся. Ми мусимо наші забаги придушити.

— Я свої забаги вже давно хотів утолити, але коли я вас знов узрів, то ще більше розпалило ся моє серце і я не міг вдержати ся, аби вам не признати ся. Поїдьте зі мною! Я вас возьму на край сьвіта, де би нас ніхто не знав і будемо там в щастю з собою жити.

— Того ніколи не буде. Мене страх збирає. Що би собі тут почала моя Боженка, що би мій муж на се сказав! Ніколи! Я не піду з вами. Мусимо обоє пожертвувати ся!

— То лишіть ся у нас довго, довго, хоч цілий рік!

— І то не може бути. Ми мусимо розійти ся як найскорше. Буде для нас обоїх користно. Ми не сьміємо довше пробувати під одною стріхою і не сьміємо дальше бачити ся. Може би потім і я не опанувала ся.

— Ви хочете мене опускати! — крикнув Куделька. — Ні, то не сьміє бути. Як ви добровільно зі мною не підете, або у нас не останете, то я вас силою возьму. Ах, моя люба Катерино, лиш один поцілуй з твоїх медових губ.

— Ні! — загреміла паня теща. — Не дістанете ані одного одніселького! То було би злочиньство! Мусимо на все забути!

— Аби я на вас забув? Ніколи!

— І я мушу забути на все. О, Адольфе! Чому ти не появив ся мені перед трийцятьма літами?

— Тому, що я тогди ще не був на сьвіті! — сказав Адольф.

— Так! Тепер все пропало, Адольфе. Я від'їду. І то зараз.

— Ви би могли мене оставити?

— Мушу. Я повинна се зробити. Добре, що мої пакунки ще не розвязані. Від'їду найблизшим поїздом.

— А що скаже Боженка на то?

— Скажемо їй що небудь.

— Ви від'їдете! — нарікав Адольф. — Що я без вас почну?

— Маєте мою доньку, вашу молоду жінку.

— Ах, коли то не ви. Так довго я на вас тішив ся . . . я дні раховав, коли ви до нас приїдете, і ви мене уже знов так борзо опускаєте . . . о остань ся, ангеле мій!

— Ніколи! — сказала паня теща. — Мого твердого наміру я не відміню. Скоро лиш прийде Боженка до дому, я зараз від'їду.

— А я поїду з вами!

— Ви? Ані з місця не руше ся! Навіть не хочу, щоб ви мене випроваджали. Ми обоє не сьміємо ніколи бачити ся, хиба аж тогди, коли пізнаємо, що одно другому не є вже небезпечне. О Адольфе! Але тепер ідіть і оставте мене.

Адольф поцілував єї в руку і глубоко поклонив ся; кілька разів зітхнув тяжко і довго-довго дивив ся влюблено на ню. Потім усьміхнувши ся відійшов.

По хвилї вернула ся Боженка.

— Боженко — закликала мама — слухай, що стало ся. Я пригадала собі важну річ. Мушу як найскорше вертати до дому.

— Якже мамцю? Ви хочете так борзо вертати? То правда?

— Дійстно, моя дитино, мушу. Запитай ся свого мужа.—Притім значучо поглянула на зятя.

— Справді, мамця мусить вертати. Не може инакше бути — додав смутно Адольф.

— Бачиш тепер, що мушу. Твій муж сам то признає. Се я лиш через тебе мушу зробити — лиш через тебе одну — о як би ти знала! — Притім схопила обоє за руки і чулим голосом сказала: — Любіть ся діточки мої, любіть ся, ви обоє на то заслугуєте. Боженко, твій муж то найлїпший чоловік під божим сонцем! Люби его — любіть і ви єї — а забудьте..

— Що се значить? — дивувала ся Боженка.

— Не питай ся! Та таємниця піде з нами до гробу. Пане зятю, памятайте, аби ви перед нею ніколи не сказали, що ви мені прирекли!

— Ніколи! Слово чести! —запевняв Куделька.

— А тепер прошу о фіакра! — сказала теща. — Поїду полудняшним поїздом. — Служниця побігла за фіакром. Паня теща уцілувала свою донечку. — Зять цїловав єї руку довго, довго, ще раз поглянув їй значучо в очи, і паня теща пустила ся в дорогу.

Боженка дивувала ся і хотіла поясненя цілої справи.

— Пст! — сказав Адольф тихо і урочисто, та положив пальці на уста. — То є таємниця — ти чула як я дав слово чести. Ніколи мене за се не питай! Ти чула, що я найлучший чоловік під небом. Ходи, най тебе поцілую! Завтра певне підемо на масковий баль.

З ческого переклала *Здєнка Гнїдий.*

замикалась. Жінка, боячи ся, щоби позичених на лихву гроший не украв хто з незапертої скрині, вийміла з неї платок з грішми і сховала до мішка, що стояв в куті хати з ячменем. Однако була при тім на стілько недбала, що не сказала о тім чоловікови і він, не знаючи о нічім, взяв одного дня, коли жінки не було дома, ячмінь і заніс его до млина, щоби там змолоти его на крупи. В млині висипав ячмінь на кіш і очивидно не глянув більше на збіже, лише ждав, аж оно змеле ся. Тимчасом жінка вернувши до дому побачила, що чоловік пішов з ячменем до млина; она зараз побігла за ним, але прийшла вже за пізно; ячмінь а з ним гроші були вже змелені на крупи.

Телеґрами „Буковини“.

Пільзно, 5. серпня. Pilznenske Listy доносять, що омлядіністи наміряють до всіх кандидатів на послів до ради державної ставити інтерпеляції в справах господарчих. Від відповіди буде залежати рішене, чи омлядіністи будуть віддавати голоси тому кандидатови чи ні.

Цариброд, 5. серпня. Митрополит Клементій мав перед москвофілами промову, в котрій висказав свое переконане, що великий нарід російский все ще має для Болгарії ті самі почутя, як підчас „освободженя“.

Шанґгай, 5. серпня. В Фучу розпочато страшну різню християн.

Ціни збіжа і других продуктів.

Дня 5. серпня 1895.

	Львів.		Чернівці.	
Пшениця . .	від 7.—	до 8.80	від 6.75	до 7.25
Жито	„ 6.—	„ .—	„ 5.75	„ 6.—
Ячмінь . . .	„ .	„ 5.75	„ 5.75	„ 6.—
Овес	„ 6.—	„ 6.50	„ 5.50	„ 5.75
Ріпак	„ 9.25	„ 9.50	„ .—	„ .—
Горох	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Вика	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Льнянка . . .	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Біб	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Бобик . . .	„ 5.—	„ 5.40	„ .—	„ .—
Гречка . . .	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюшина черв.	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюшина біла	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюш. шведск.	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кмин	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Аниж	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кукуруза . .	„ .—	„ .—	„ 6.50	„ 7.—

Хміль —.— до —.— злр. за кільо у Львові, оковита за 10.000 літрів 14.25--14.75.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові,

улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесиї ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкід огневих під найприступнійшими услівями і почислює можливо найнизші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділене аґенциї в місцевостях, де нема аґентів „Дністра“, принимають ся.

КНИГАРНЯ

наукового Товариства імени Шевченка

у Львові, улиця Академічна ч. 8,

продає слідуючі книжки:

	зр.	кр.
Юрій Федькович. Повісти і оповіданя	—	20
Михайло Старицкий. В темряві, драма	—	20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч., II. 50 кр., ч. III	—	80
— Книга казок, поезиї часть II. . . .	—	60
— Під хмарним небом, поезиї ч. I. . .	1	—
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою	5	—
— Кобзар для дітий	—	20
Мих. Коцюбиньский. „Хо“, оповідане	—	10
Левенко. Пани і люди, повість . . .	—	80
— Салдатский розрух	—	10
Герінґ-Герасимович. Що то є господарність	—	20
Осип Маковей. Поезиї	—	10
— „Оферма“ — новеля	—	20
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	—	20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народни х	—	35
— Без праці, оповідане	—	20
— Лис Микита Ґетого	—	50
— Украдене щасте, драма	—	30
Уманець і Спілка. Словар російско-україньский ч. I. і II. по	2	50
І. Баштовий. Україньство на літерат. позвах з Московщиною	—	50
Ом. Партицкий. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	—	35
Вас. Ріленко. „Іфиґенія в Тавриї“, драма	—	50
Записки Товариства імени Шевченка ч. I., II., III., IV., V. і VI. по	1	20
Ю. Кенан. Сибір ч. I. II.	1	20
Кирило Студиньский. Лірники, студия	—	20
— Пересторога	1	—
Василь Щурат. Пісня про Ролянда .	—	50
Леся Українка і Макс. Ставиньский. Книга пісень Г. Гейне . .	—	80
— На крилах пісень, збірник поезий .	—	60
Павло Граб. Збірник поезий ч. I. . .	—	20
— З чужого поля, переклади ч. I. . .	—	20
Др. Огоновский: Історня рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр, а том I.	3	—
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1	50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. 1.	1	—
— Чорна Рада, повість	—	80
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя . .	—	30
— Сьвітогляд україньского народа .	—	30
— Кайдашева сімя, повість	—	50
— Навіжена, повість	—	20
— Над чорним морем, повість	—	90
— Хмари, повість	1	50
— Причепа, повість	1	50
— Микола Джеря, повість	—	80
— Поміж ворогами	—	50
— Попались	—	10

СИЛА КНИЖКИ

або

о просвіті народній.

Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях

написана

учителем Дарієм Пігуляком.

Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакциї »Буковини«.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найповнійший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, именно: а) з Вечерні. б) з Повечерниці малої, в) з Повечерниці великої, г) з Утрені, д) Літурґія сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі сьв. Літурґії. III. Тайни покаяня і пресьв. Евхаристиї. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господскі, б) Богородичні, в) Сьвятих VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) сьв. Отця Николая. IX.) Молебен до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господскі, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і иньші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна **в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропиґійскій і перепл. заведеню Мих. Спожарского** по таких цінах:

1) Молитвенник брошурований	— зр.	70 кр.
2) оправлений на-пів в полотно з одвітними відтисками	— „	90 „
3) оправлений цілов полотно з золоченями і відтисками	1 „	10 „
4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів	1 „	30 „
5) оправлений на-пів в шкіру з золоченями і відтисками	1 „	10 „
6) оправлений цілов в шкіру з золоченями і відтисками	1 „	60 „
7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів	1 „	80 „

Замовляючі поодиноко Молитвенники зволять присилати на оплату почти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улиця Петровича число 2,

має на складі:

„ІЛЮСТРОВАНУ БІБЛІОТЕКУ“

для молодіжи, міщан і селян, редаґовану Омеляном Поповичем

року 1886., 1887., 1888., 1889., 1890., 1891., 1892 1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за річник, а всї 9 разом за 9 зр.

З пересилкою почтовою 9 зр. 30 кр.

Чума горілчана.

Сумна історія для пересторогн і науки бідним і богатим, старим і молодим переповів і тверезим руским читальникам присьвятив **Омелян Попович.** Книжка ся має **80** сторін і коштує **20** кр., почтою **25** кр.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічи в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улиця Академічна, ч. 8.

Видає і за редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні Г. Чопа.